

RITA MAE BROWN
& **SNEAKY PIE BROWN**

*Kéž
bys byl
tady*

motto

detektivka

POŘÁDNÁ DETEKTIVKA
POTŘEBUJE KOČKU!

motto

**RITA MAE BROWN
& SNEAKY PIE BROWN**

*Kéž
bys byl
tady*

Praha 2015

Preložila Michaela Klevisová

Copyright © 1990 by American Artists, Inc.
By arrangement with the author. All rights reserved.
Translation © Michaela Klevisová, 2015

ISBN 978-80-267-0442-3

*Věnováno památce Sally Mead, ředitelce Společnosti
pro prevenci týrání zvířat v Charlottesville-Albemarle*

Poděkování

Gordon Reistrup mi pomáhal psát a dělat korektury a Carolyn Lee Dow mi nosila spoustu kočičích pochoutek. Bez nich bych tuto knihu nenapsala.

SEZNAM POSTAV

- **Mary Minor Haristeenová (Harry)**, mladá poštmištrův z Crozetu, jejíž zvědavost málem zabije její kočku i ji samotnou.
- **Paní Murphyová**, Harryina mourovatá kočka, která je neskutečně podobná autorce Sneaky Pie a je úžasně inteligentní!
- **Tee Tuckerová**, Harryina fena plemene velškorgi, kamarádka a důvěrnice Paní Murphyové; velká optimistka.
- **Pharamond Haristeen (Fair)**, veterinář, se kterým se Harry rozvedla a jemuž se zašmodrchal život.
- **BoomBoom Craycroftová**, kráska z lepší společnosti, která se trápí tajnou nešťastnou láskou.
- **Kelly Craycroft**, manžel BoomBoom
- **Paní George Hogendobberová (Miranda)**, vdova, která každého přesvědčuje, aby se obrátil na víru.
- **Bob Berryman**, muž, jemuž nerozumí jeho žena Linda.
- **Ozzie**, Berrymanův australský ovčák
- **Obchodník Shiflett**, majitel Shiflettova obchodu hned vedle pošty
- **Pewter**, Obchodníkova tlustá šedá kočka, která odchází od misky se žrádlem jen v nejnútnejších případech.
- **Susan Tuckerová**, Harryina nejlepší kamarádka, která do chvíle, kdy jí někdo začal vraždit sousedy, nebrala život moc vážně.
- **Ned Tucker**, právník a Susanin manžel
- **Jim Sanburne**, starosta Crozetu
- **Velká Marilyn Sanburneová (Mim)**, královna Crozetu a strašlivá snobka
- **Malá Marilyn Sanburneová**, dcera Mim, která není tak hloupá, jak vypadá.

- **Josiah DeWitt**, vchytralý obchodník se starožitnostmi, s nímž se přátelí Velká Marilyn a její kumpáni.
- **Maude Bly Modenová**, inteligentní přistěhovalkyně z Nové Anglie
- **Rick Shaw**, šerif okresu Albemarle
- **Cynthia Cooperová**, policistka
- **Hayden McIntire**, lékař
- **Rob Collier**, řidič poštovní dodávky
- **Paddy**, bývalý manžel Paní Murphyové, sexy kocour

1

Mary Minor Haristeenová, pro své přátele Harry, spěchala podél železniční trati. V patách jí běžela její chytrá a tvrdohlavá kočka Paní Murphyová a fena plemene velšskorgi Tee Tuckerová. Kdybyste se zeptali feny a kočky, odpověděly by vám, že Harry patří jim, nikoli obráceně. Jisté bylo, že Harry patří k městečku Crozet ve Virginii. Ve třiatřiceti byla nejmladší poštmistrovou, jakou kdy Crozet měl, ale nikdo jiný o tu práci doopravdy nestál.

Crozet je stulený mezi úbočími pohoří Blue Ridge Mountains. Městečko se v podstatě skládá z Railroad Avenue, která se táhne podél železniční trati z Chesapeake do Ohia, a ulice jménem Whitehall Road, která prvně jmenovanou kříží. O deset mil dál na východ leží bohaté a mocné Charlottesville, jehož domy se jako houby po dešti rozrůstají na východ, západ, sever i jih. Harry se Charlottesville docela líbilo. Developery však moc ráda neměla a každý večer se modlila, aby o Crozetu s jeho třemi tisíci obyvateli dál uvažovali jen jako o bezvýznamné krátké zastávce cestou na západ a ignorovali ho.

Pošta sídlila v šedé dřevěné budově u nádraží. Vedle byl obchůdek s potravinami a řeznictví, provozované panem Shiflettem, kterému se říkalo prostě „Obchodník“. Všichni tuhle vymoženost oceňovali, protože si z jednoho místa v centru mohli odnést mléko, poštu i drby.

Harry odemkla dveře a vešla dovnitř přesně ve chvíli, kdy velké hodiny na nádraží odzvonily sedmou hodinu ranní. Paní Murphyová se jí protáhla mezi nohama, zatímco Tuckerová vešla dovnitř mnohem línějším tempem.

Paní Murphyovou zlákal prázdný koš na dopisy. Skočila do něj. Fena si začala stěžovat, že nemůže udělat totéž.

„Huš, Tuckerová! Paní Murphyová bude za minutku venku – vid’?“ Harry se naklonila nad koš.

Paní Murphyová jí pohlédla do očí a odpověděla: „*To určitě. Jen ať si Tuckerová kňučí. Ráno mi ukradla pletenou hračku.*“

Harry však slyšela jenom mňouknutí.

Fena rozuměla každé slovo. „*Jsi vážně nesnesitelná, Murphyová. Máš miliony hraček.*“

Paní Murphyová položila packy na okraj koše a vykoukla ven. „*No a co? Nedovolila jsem ti, aby sis s jednou z nich hrála.*“

„Nech toho, Tuckerová.“ Harry připadalo, že fena nemá ke kňučení žádný důvod.

Venku zatroubil klakson. Rob Collier přivezl ve velké dodávce ranní poštu. Ve čtyři odpoledne se vrátí a vyzvedne odchozí zásilky.

„Jsi tu brzy,“ zavolala na něj Harry.

„Říkal jsem si, že ti nedopřeju ani chvíli oddechu.“ Rob se usmál. „Protože přesně za hodinu bude před těmito dveřmi stát paní Hogendobberová a nerudně se dožadovat svojí pošty.“ Hodil na schody dvě velké tašky a vrátil se k dodávce. Harry vnesla poštu dovnitř.

„Počkej, udělal bych to.“

„Já vím,“ odpověděla Harry. „Ale potřebuju posilovat.“

Mezi dveřmi se objevila Tuckerová.

„Ahoj Tuckerová,“ pozdravil Rob fenu. Tuckerová zavrtěla ocasem. „Ať máme den bez deště, plískanic, sněhu a tak dále.“ Rob sedl za volant.

„V sedm ráno je šestadvacet ve stínu, Robe. Být tebou, plískanic bych se nebála.“

Usmál se a odjel.

Harry otevřela první tašku. Navrchu byla pošta pro paní Hogendobberovou pevně stažená širokou gumou. Když měl Rob na hlavní poště v Charlottesville čas, dal dopisy pro paní Hogendobberovou na hromádku. Harry je vložila do poštovní přihrádky. Pak začala třídit zbytek: složenky,

katalogy zásilkových služeb, nabízejících oblečení pro každého muže, ženu a dítě ve Spojených státech, a samozřejmě osobní dopisy a pohlednice.

Courtney Shiflettová, Obchodníková čtrnáctiletá dcera, dostala pohled ze skautského tábora od Sally McIntireové. Pro Kellyho Craycrofta, hezkého a bohatého obchodníka s dlaždicemi, přišla lesklá pohlednice z Paříže. Byla na ní fotka krásného anděla s křídly. Harry ji otočila. Šlo o hrobku Oscara Wilda na hřbitově Père Lachaise. Na zadní straně byl vzkaz: „Kéž bys byl tady.“ Bez podpisu. Text sice vypadal jako psaný rukou, ale ve skutečnosti byl natištěný, jako bývají podpisy na dopisech politických kandidátů. Harry vzdychla a strčila pohled do Kellyho schránky. V Paříži musí být jako v ráji!

Harry dostala pohlednici od celoživotní přítelkyně Lindsay Astroveové. Majestátně se na ní tyčily zasněžené Alpy.

*Drahá Harry,
dorazila jsem do Curychu. V dohledu žádní trpaslíci. Let
byl dobrý. Jsem dost unavená. Později napíšu víc.*

*Měj se hezky,
Lindsay*

V Curychu musí být jako v ráji.

Bob Berryman, největší obchodník s autopřívěsy na celém Jihu, dostal doporučený dopis z bernáku. Harry mu ho opatrně vložila do schránky.

Harryina nejlepší kamarádka Susan Tuckerová obdržela velký balík od firmy James River Traders; nejspíš ty zlevněné bavlněné svetry, které si objednala. Rozumná Susan vždycky čekala na slevy. Susan byla „mámou“ Tee Tuckerové – pojmenovala ji Tee, protože ji Harry darovala na prvním týčku na golfovém hřišti ve Farmington Country Clubu. Paní Murphyová byla o dva roky starší než fena a neměla z Tee radost, ale nakonec ji začala tolerovat.

Harryinu pozornost upoutala pohlednice s kresbou od Garyho Larsona. Harry ji otočila. Byla adresována Fairovi Haristeenovi, který se zanedlouho – už aby to bylo – stane jejím exmanželem. „Drž se, kámo,“ psal mu Stafford Sanburne. Harry pohlednici hodila do Fairovy schránky.

Crozet byl natolik malý, že lidé cítili potřebu postavit se při rozvodu na jednu či druhou stranu. Ačkoli možná je takhle malý i New York. Harry se každopádně denně setkávala s projevy vzteku i lítosti. Bývalí společní přátelé si vybírali, koho podpoří, a většina dala přednost Fairovi.

Nejspíš proto, že žádost o rozvod podala ona, a pobouřila tím všechny ženy z Albemarle County vězící v nešťastném manželství a nemající odvalu odejít. A takových žen bylo hodně.

„Díky bohu že nemají děti,“ říkali lidé bez ohledu na to, jestli je Harry slyší, nebo ne. Harry s nimi souhlasila. S dětmi by ten zatracený rozvod mohl trvat rok. Bez nich se ta mizérie povleče jenom šest měsíců a dva už měla Harry za sebou.

Když odbila osmá, dvě poštovní tašky už byly složené, schránky naplněné a stará podlaha z borového dřeva vytřená do čista.

Paní George Hogendobberová, evangelická protestantka, si přicházela vybrat poštu přesně v osm hodin ráno denně kromě neděle, kdy chodila do kostela a pošta měla zavřeno. Neustále se užírala kvůli evoluci. Byla odhodlaná dokázat, že lidé se nevyvinuli z opic, ale Bůh je stvořil k obrazu svému.

Paní Murphyová si vroucně přála, aby paní Hogendobberová měla pravdu, protože spojení člověka a opice je přece strašlivou urážkou opic! Ta nebohá žena by ovšem umřela leknutím, kdyby se dozvěděla, že Bůh byl ve skutečnosti kočka a lidé tím pádem vůbec nejsou důležití.

Zavalitá křesťanka se vlekla do schodů. Se svou typickou rázností rozrazila dveře.

„Dobré ráno, Harry.“

„Dobré ráno, paní Hogendobberová. Měla jste hezký víkend?“

„Kromě bohoslužby v kostele Svatého světla na něm nebylo hezkého nic.“ Vytáhla si ze schránky poštu. „Když jsem přišla domů, zastavil se u mě Josiah DeWitt a začal mě přemlouvat, abych mu prodala postel s nebesy ve stylu Ludvíka XVI., kanapíčka a podobně. Ve svátek! Ten muž slouží mamonu.“

„Ano, ale má čich na kvalitní věci,“ zalichotila jí Harry.

„Ludvík sem, Ludvík tam. Ve Francii bylo Ludvíků až moc. A se všemi to špatně dopadlo. Od dob Napoleona se podle mě ve Francii nenarodil nikdo opravdu pozoruhodný.“

„A co Claudius Crozet?“

To paní Hogendobberovou na chvíli zarazilo. „Asi máš pravdu. Vytvořil jeden z technických zázraků devatenáctého století. Beru svoje slova zpět. Ale po Napoleonovi je jediný.“

Městečko Crozet se jmenovalo po tomto Claudiu Crozetovi, narozenému jednatřicátého prosince 1789. Měl technické vzdělání, bojoval za Francii v Rusku a při krvavém ústupu z Moskvy byl zajat. Jeho ruský věznitel jím byl tak okouzlen, že ho okamžitě převezl na své rozlehlé sídlo a vybavil ho knihami a technickými pomůckami. Claudius svému vězniteli sloužil, dokud se Francouzi nesměli vrátit domů. Říká se, že ruský princ odměnil mladého kapitána šperky, zlatem a stříbrem.

Crozet pochopil, že sloužit Napoleonovi je nebezpečné, a raději emigroval do Ameriky. Pokud vážně měl jmění, opatrně ho skrýval a živil se prací. Jeho největším projektem bylo vyhloubení čtyř železničních tunelů skrz Blue Ridge Mountains; s úkolem začal v roce 1850 a dokončil ho o osm let později.

První tunel leží na západ od Crozetu: jmenuje se Greenwood, měří sto šedesát tři metrů a od roku 1944, kdy ho nahradil nový tunel, je zazděný. Nad východním vstupem do tunelu Greenwood stojí vytesáno do kamene:

C. CROZET, VEDOUCÍ INŽENÝR
E. T. D. MYERS, INŽENÝR
JOHN KELLY, ZHOTOVITEL
LÉTA PÁNĚ 1852.

Druhý tunel Brooksville má dvě stě šedesát tři metry a také se od roku 1944 nepoužívá. Byl to nebezpečný tunel vyhloubený v měkké a nestabilní skále.

Třetí je Little Rock, třicet metrů dlouhý tunel, který do dnes slouží.

Čtvrtý Blue Ridge se táhne v délce tisíc čtyři sta čtyřicet metrů.

K zavřeným tunelům vedou nepoužívané tratě. V devatenáctém století se stavělo tak, aby všechno vydrželo co nejdéle. Koleje se nikdy na žádném místě nezkroutily.

Povídá se, že Crozet v jednom z tunelů ukryl svoje bohatství. Správa železniční cesty brala příběh tak vážně, že nejdřív nechala nepoužívané tunely důkladně prozkoumat a teprve pak je dala zazdít. Žádný poklad se nikdy nenašel.

Jakmile paní Hogendobberová uznala svůj omyl, ihned odešla. Cestou minula Susanina manžela Neda Tuckera. Tee Tuckerová se šťastně rozštěkala a běžela Neda uvítat. Paní Murphyová vylezla z poštovního koše a vyskočila na pult. Měla Neda ráda. Jako všichni.

Zamrkal na Harry. „Tak co, už jsi znovuzrozená?“

„Ne a nejsem ani včerejší.“ Zasmála se.

„Paní H. byla dnes ráno neobvykle zamlklá.“ Vzal si velký štos pošty; většina dopisů byla adresována právní kanceláři Sanburne, Tucker a Anderson.

„Buď vděčný,“ opáčila Harry.

„To jsem – za každý den.“ Ned se usmál. Uniknout v horkém červencovém ránu tirádě o vykoupení bylo štěstí, ale Ned měl natolik hezký život, že do večera jistě zažije spoustu dalších radostí. Zastavil se a podrbal Tuckerovou za ušima.

„Podrbej mě taky,“ žadonila Paní Murphyová.

„*Má mě radši než tebe.*“ Tuckerová si užívala, že je středem pozornosti.

„Taky se ti tak líbí to jejich kňučení a mňoukání?“ Ned pokračoval v drbání. „Někdy mi připadají skoro jako lidi.“

„*Cože?*“ Paní Murphyová si začala olizovat přední tlapy. Být člověk? Hrozná představa! Lidi nemají drápy, kožich a smysly jim slouží opravdu žalostně. Proč by o něco takového měla stát, když sama slyší i mravkolvy v písku? Navíc rozumí všemu, co lidi říkají, zatímco oni často nechápou ani jeden druhého, natož ji a jiná zvířata. Dokonce i milovanou Harry přiměla Paní Murphyová k reakci jediné naprosto přemrštěným chováním.

„Ano, nevím, co bych si bez svých dětiček počala. Když jsme u toho, jak se mají tvoje?“

Nedovi na chvíli potemněly oči. „Harry, začínám si myslet, že jsem udělal chybu, když jsem poslal Brookie do té soukromé školy. Je jí dvanáct, chová se jako dvacítká a stala se z ní dokonalá malá snobka. Susan chce, aby se Brookie na podzim vrátila ke svaté Elizabeth, ale já řekl, že ji odtamtud odhlásíme a pošleme ji s jejím bratrem zpátky do státní školy. Tam se naučí vycházet s různými typy lidí. Susan rozhodla, že ji pošleme ke svaté Elizabeth, poté co se jí zhoršil prospěch. My ale přece taky chodili do státních škol, něco jsme se tam naučili a vyrostli z nás slušní lidé.“

„To je těžké rozhodování, Nede. Když jsi chodil na základní školu, asi se tam na záchodcích neprodávaly drogy.“

„Ale když jsme nastoupili na crozetskou střední, tak už se prodávaly. Měli jsme dost rozumu, abychom je ignorovali.“

„Ne, já neměla peníze, abych si je kupovala. Kdybych byla jedno z těch bohatých dětí, jejichž rodiče rozparcelovali svoje pole – teď je takových spousta –, kdo ví, co bych dělala?“

Ned vzdychl. „V téhle době bych nechtěl být dítě.“

„Ani já ne.“

Přerušil je Bob Berryman. „Nazdar!“ U nohou mu šel jeho hyperaktivní australský ovčák Ozzie.

„Ahoj Berrymane,“ odpověděli co nejzdvořilejším tónem Harry a Ned. Berryman neustále balancoval těsně pod bodem varu a snadno vybuchl.

Paní Murphyová a Tuckerová pozdravily Ozzieho.

„Venku je horko jako v pekle.“ Berryman pomalu došel ke své přihrádce a vytáhl poštu včetně doporučeného dopisu. „Sakra, Harry, dej mi něco na psaní.“ Podala mu propisku, opatlanou inkoustem. Podepsal dodejku a otevřel dopis z berňáku. „Svět se řítí do záhuby a ten zatracenej berňák nepřestává jít lidem po krku. Kdybych měl jenom malou šanci, všechny ty zkurvysyny zabiju!“

Ned vyšel z pošty a zamával jim na rozloučenou.

Berryman zalapal po dechu, přinutil se k úsměvu a uklidnil se laskáním Paní Murphyové. Měla ho ráda – na rozdíl od většiny lidí, kteří ho považovali za hrubiána. „No jo, mám ještě hodně práce.“ Zvedl se.

Bob za sebou zavřel dveře a bylo slyšet, jak těžkou botou sestoupil o schod níž. Druhý krok už se však neozval a Harry vzhlédla od razítkování.

K Bobovi mířil Kelly Craycroft. Kaštanové vlasy se mu na slunci leskly a vypadaly jako z vyleštěného bronzu. Kelly byl přívětivý muž, ale teď se neusmíval.

Ozzie stál vedle Boba a vrtěl ocasem. Bob se stále ještě nepohnul. Kelly se zastavil na spodním schodě. Chvilí počkal, pak Bobovi řekl něco, co Harry neslyšela, a vystoupil na druhý stupínek, načež do něj Bob strčil a ze schodů ho shodil.

Kelly se škrábal zpátky na nohy a vztek mu zkřivil tvář. „Ty hajzle!“

Tohle Harry slyšela úplně zřetelně.

Bob mlčky sešel ze schodů, ale s Kellym nebyly žádné žerty. Popadl Boba za rameno.

„Poslouchej mě a poslouchej dobře!“ zařval Kelly.

Harry by nejraději vyšla zpoza pultu. Dobré vychování ji však drželo na místě. Bylo by to příliš nápadné. Místo toho napínala uši, aby zaslechla, o čem spolu ti dva mluví. Paní

Murphyové a Tuckerové bylo úplně jedno, co si o nich kdo pomyslí, a rozběhly se ke dveřím tak rychle, až do sebe vrazily.

Tentokrát Bob zvýšil hlas. „Dej tu ruku pryč z mého ramene.“

Kelly ho sevřel pevněji a Bob zaťal ruku v pěst a uhodil ho do břicha.

Kelly se předklonil, ale rychle chytil dech. Zůstal v předklonu, udělal výpad vpřed, popadl Boba za nohy a shodil ho na dlažbu.

Ozzie vystřelil jako blesk a zakousl se Kellymu do levé nohy. Kelly zařval a pustil Boba, který se hned zvedl.

Stačilo, aby Bob řekl Ozziemmu „Ne“, a pes okamžitě poslechl. Kelly zůstal sedět na zemi. Vyhrnul si nohavici. Ozzie mu prokousl kůži a do ponožky se vsakoval pramínek krve.

Bob něco tiše řekl. Kellymu vyprchala z tváře barva.

Bob došel ke své dodávce, nastoupil, nastartoval a odjel ve chvíli, kdy se Kelly potácivě postavil.

Harry pohled na krev tak šokoval, že zapomněla na slušné vystupování. Otevřela dveře a spěchala ke Kellymu.

„Raději si na to dej led. Pojď, mám ho v mrazáku.“

Kelly byl pořád ještě otřesený a hned neodpověděl.

„Kelly?“

„Hm – jo.“

Harry ho zavedla do poštovní kanceláře. Pak vyklepla led z formičky na papírový ručník.

Když led donesla Kellymu, právě četl svoji pohlednici. Sedl si na lavičku, vyhrnul si nohavici, a když se led poprvé dotkl jeho nohy, zachvěl se. Pohlednici si strčil do zadní kapsy kalhot.

„Chceš, abych zavolala doktora?“ navrhla Harry.

„Ne.“ Kelly se pousmál. „Pěkný trapas, co?“

„Ne větší než můj rozvod.“

Kelly se rozesmál. Trochu se uvolnil. „Neblázni, Mary Minor Haristeenová, rozvod nemůže nikdy probíhat hladce. I když obě strany mají na začátku ty nejlepší úmysly, jakmile se do toho vloží právníci, celý proces se promění v peklo.“

„Doufám, že ne.“

„Věř mi. Bude to spíš čím dál horší, než čím dál lepší.“
Kelly si sundal z nohy led. Krvácení ustalo.

„Nech si to tam ještě chvíli,“ poradila mu Harry. „Předejdeš otoku.“

Kelly vrátil provizorní ledový obklad na místo. „Nic mi do toho není, ale měla ses Faira Haristeena zbavit už před lety. Zůstávala jsi s ním a snažila ses, aby vám to spolu klapalo. Jenom jsi ztrácela čas. Házela jsi perly svini.“

Harry zarazilo, že někdo jejího manžela nazývá svini, ale Kelly měl pravdu: Měla odejít dřív. „Každý se učí svým vlastním tempem.“

Kývl. „Svatá pravda. Taky mi trvalo dlouho, než jsem si uvědomil, že Bob Berryman, bývalý fotbalový hrdina Crozetské střední, je ubohý slaboch. Shodil mě ze schodů, pro boha živého! Kvůli faktuře. Obvinil mě, že jsem mu udělal předraženou příjezdovou cestu. Podnikám už dvanáct let a ještě mě nikdo neobvinil, že si účtuju moc.“

„Mohlo to dopadnout hůř.“ Harry se usmála.

„Vážně?“ Kelly tázavě vzhlédl.

„Mohl tě obvinít Josiah DeWitt.“

„To máš pravdu.“ Kelly si shrnul nohavici. Hodil papírový ručník do koše, řekl: „Drž se, Harry,“ a vyšel z pošty.

Pohyboval se pomaleji než obvykle. Dívala se za ním a pak se vrátila k práci.

Harry navlhčila razítkovací polštářky a otřela gumová písmenka na razítkách, zanesená ztuhlým inkoustem. Když dovnitř vpochodovala Velká Marilyn Sanburneová řečená „Mim“, měla už Harry vínový inkoust na čele i na všech prstech. Marilyn byla jednou z rázných žen, které se chovají tak trochu jako muži. Lidé jí říkali Velká Marilyn, aby ji odlišili od její dcery Malé Marilyn. Ve čtyřiačtyřiceti byla stále ještě tak krásná, že se za ní lidé otáčeli. Tížil ji přebytek volného času, a tak strkala nos do všech veřejných záležitostí a překypovala tak nezměrnou energií, že ostatní dobrovolníci dostávali záchvaty vzteku anebo raději mizeli do hospody.

„Paní Haristeenová,“ Mim si zkoumavě měřila šmouhy, „někoho jste zavraždila?“

„Ne – ale zrovna o tom uvažuji.“ Harry se potutelně usmála.

„Já bych nejdřív vyvraždila Státní plánovací komisi. Nikdy tímhle krajem nepovedou západní obchvat. Budu bojovat do posledního dechu! Nejráději bych si najmula stíhačku, doletěla nad Richmond a hodila jim na hlavu pár bomb.“

„Spousta dobrovolníků včetně mě by vám ráda pomohla.“ Harry se utírala, ale inkoust nešel dolů.

Mim si užívala, že se na někoho může povyšovat, a bylo jí jedno na koho. Její manžel Jim Sanburne se narodil na špičaté farmě a od píky si vydřel něco kolem šedesáti milionů dolarů. Navzdory Jimovu jmění Mim věděla, že se provdala pod svoji úroveň, a neustále si potřebovala dokazovat svůj společenský status. Chtěla dostat své jméno do Registru společenské smetánky. Jim to považoval za pošetilost. Jejich manželství bylo neustálým bojem o moc. Samozřejmě i pro Jima. Řídil svou firmu, řídil Crozet, protože byl starostou, ale nikdy nedokázal ovládnout Mim.

„Tak co, nerozmyslela jste si ten rozvod?“ zeptala se Mim učitelským tónem.

„Ne.“ Harry vzteky zrudla.

„Fair není o nic lepší ani horší než jakýkoli jiný muž. Když každému dáte na hlavu papírový pytlík, budou všichni stejní. Důležité je konto v bance. Samotná ženská se protlouká těžko, víte?“

Harry měla sto chutí odpovědět: „Snobka jako vy určitě,“ ale držela jazyk za zuby.

„Máte rukavice?“

„Proč?“

„Abyste mi pomohla přinést pozvánky na svatbu Malé Marilyn. Nechci je ušpinit. Jsou z papírnictví u Tiffanyho, moje milá.“

„Počkejte minutku.“ Harry se okolo ní protáhla.

„Dala jsi je vedle koše,“ informovala ji Tuckerová.

„Za chvíli tě vyvenčím, Tuckerová,“ odpověděla jí Harry.

„Shodím je na podlahu. Uvidíme, jestli to pochopí.“ Paní Murphyová hbitě přeběhla přes pult, opatrně překročila inkoust a známky a jedním ladným skokem přistála na polici, odkud shodila rukavice.

„Kočka shodila vaše rukavice z poličky.“

Harry se otočila přesně ve chvíli, kdy rukavice dopadly na podlahu. „No opravdu. Musela pochopit, o čem mluvím.“ Harry se usmála a následovala Velkou Marilyn ven k jejímu ledově modrému volvu.

„Občas uvažuju, proč se s ní vůbec zahazuju,“ postěžovala si Paní Murphyová.

„Nezačínej. Bez Harry bys byla ztracená.“

„Je hodná, to uznávám, ale bože, je tak pomalá.“

„Všichni jsou pomalí,“ přitakala Tuckerová.

Harry s Mim se vrátily se dvěma kartonovými krabicemi plnými světle krémových pozvánek.

„Tak vidíte, Harry, budete dřív než kdokoli jiný vědět, kdo je pozvaný a kdo ne.“

„Obvykle to tak bývá.“

„Vy samozřejmě pozvaná jste navzdory svému současnému, ehm, problému. Malá Marilyn k vám vzhlíží.“

Malá Marilyn nic takového nedělala, ale nikdo se nikdy neodvážil Harry nepozvat, protože by to bylo strašně nezdořilé. Skutečně znala seznamy hostů všech večírků ve městě. A protože o každém věděla všechno, vyplatilo se být s ní zadobře. Velká Marilyn ji považovala za „ženu, která se může hodit“.

„Všechny obálky jsou zalepené a opatřené směrovacím číslem.“ Mim poklepala na pult. „A neberte je do ruky bez rukavic, Harry. Jste pořád celá od inkoustu, Harry.“

„Slibuju.“

„V tom případě to nechám na vás.“

Jen se rozhodla zbavit Harry své přítomnosti, objevil se Josiah DeWitt, dotkl se klobouku a chvíli si venku s Mim

povídal. Měl na sobě bílé kalhoty, bílé tričko, na hlavě vkusný slamák a vypadal jako reklama na léto. Otevřel dveře, znovu se dotkl krempy klobouku a široce se na pošt-mistrovou usmál.

„Právě jsem si domluvil další schůzku s mocnou paní Sanburneovou. Jdeme na čaj do klubu.“ V očích mu zajiskřilo. „Nevadí mi, že šíří drby. Vadí mi, že to dělá tak špatně.“

„Josiahu.“ Harry nikdy nevěděla, co od něj uslyší příště. Sáhł do jedné z krabic se svatebními pozvánkami a Harry ho plácla přes ruku. „Tohle je teď majetkem státu.“

„Nejlepší vláda je ta, která toho ovládá co nejmíň, ale tahle strká chapadla do úplně všech oblastí života, úplně do všech. Děsivé. Nejráději by nám rozkazovali, co máme dělat v posteli.“ Zazubil se. „Ach, zapomněl jsem, že když teď s Fairem žijete v odluce, nosíš v tomhle smyslu svatozář. Je jasné, že nechceš být v průběhu rozvodového řízení obviněna z cizoložství, takže předpokládám, že jsi počestná z nutnosti.“

„A z nedostatku příležitostí.“

„Neztrácej naději, Harry, neztrácej naději. Alespoň ti z těch deseti let manželství zbude krásná přezdívká... ačkoli díky té svatozáři se k tobě teď Mary hodí víc.“

„Někdy jsi vážně hrozný.“

„To si piš.“ Josiah se probíral svou poštou a najednou zasténal. „Ned mi jako pozornost poslal fakturu. U právníka asi s žádnou výmluvou neobstojím, co myslíš?“

„Kelly Craycroft ti přezdívá Plesnivá mince.“ Harry měla Josiaha ráda, protože si z něj mohla utahovat. Z některých lidí můžete a z jiných ne. „Nechceš vědět, proč ti říká Plesnivá mince?“

„Už to vím. Tvrdí, že jsem si schoval první dolar, který jsem vydělal, a ten mi doteď plesniví v peněžence. Já to vidím tak, že zatímco já mám úctu ke kapitálu, který jsem si vydělal poctivým obchodem, ostatní peníze rozhazují. Kelly Craycroft obzvlášť. Chci říct, kolik obchodníků s dlažbou, které znáš, řídí Ferrari Mondial? A ke všemu tady.“ Zavrtěl hlavou.

Harry musela uznat, že řídit ferrari nebo ještě hůř ho vlastnit je celkem nevkusné. Takle auta si pořizují obyvatelé velkých měst, aby udělali dojem na cizí lidi. „Vydělal si ty peníze – podle mě je může utrácet, jak se mu líbí.“

„Chudí obchodníci s dlažbou asi neexistují, takže máš nejspíš pravdu. Ale přesto,“ ztišil hlas, „je to tak šíleně okázalé. Alespoň že Jim Sanburne jezdí v pickupu.“ Zamyšleně si poklepával obálkami o stehno. „Určitě mi povíš, kdo je a kdo není pozvaný na svatbu děťátka Marilyn. Obzvlášť mě zajímá, jestli je zvaný Stafford.“

„To by chtěli vědět všichni.“

„Co by sis tipla?“

„Že není.“

„Sázka na jistotu. Jako děti si byli tak blízcí! Byli si vždycky oddaní, tihle sourozenci. Škoda. No jo, tak já půjdu. Uvidíme se zítra.“

Harry se skrz prosklené dveře dívala, jak se Josiah baví se Susan Tuckerovou a živě gestikuluje. Když skončil, Susan jedním krokem překonala všechny tři schody a rozrazilla dveře.

„A je to tady! Josiah mi právě prozradil, že jsi dostala pozvánky na svatbu Malé Marilyn.“

„Ještě jsem se na ně nepodívala.“

„Ale podíváš se a můžeš to udělat klidně hned teď.“ Susan otevřela dvířka vedle pultu a vstoupila za něj.

„Nemůžeš se toho dotýkat.“ Harry si sundala rukavice. Tuckerová radostně skočila na Susan, která ji objala a políbila. Paní Murphyová všechno pozorovala z police. Tuckerová to vážně přeháněla.

„Báječný pejsek. Krásný pejsek. Dej mi pusinku.“ Susan pohlédla Harry na ruce. „Ty by ses těch obálek taky neměla dotýkat. Co kdybych na příštích patnáct minut převzala tvoji práci?“

„Udělej to v zadní místnosti, Susan. Kdyby tě někdo viděl, dostaneme se obě do problémů. Obálka pro Stafforda bude mezi směrovacími čísly, která začínají na jedna, dvě nuly.“

Podle mě to bude jedna, dvě nuly, dvě, tři – oblast na západ od Central Parku.“

Susan už mířila do zadní místnosti. Přes rameno odpověděla: „Pokud nemůžeš žít na východní straně Manhattanu, zůstaň doma.“

„Západní část je teď moc hezká.“

„Není tady. Chápeš to?“ zavolala Susan zezadu.

„Jasně že to chápu. Co jsi čekala?“

Susan se vrátila a strčila krabici pod pult. „Je to její vlastní syn. Někdy mu přece musí odpustit.“

„Odpuštění nemá Velká Marilyn ve slovníku, obzvlášť pokud se týká jejího vysokého postavení ve společnosti.“

„Není rok 1940. Černí a bílí se běžně berou a neplatí žádné zákony o mezirasovém míšení.“

„Kolik smíšených manželství znáš tady v Crozetu?“

„Žádné, ale v Albemarle County jich několik je. To je přece taková hloupost. Stafford je ženatý už šest let a Brenda je okouzlující ženská. A myslím, že i hodná.“

„Nezašla bys se mnou na oběd? Myslím, že nikdo jiný, kdo by byl ochotný se mnou poobědvat, už mi nezbyl.“

„To ti jenom připadá, protože jsi teď přecitlivělá. Dělej, měly bychom odsud vypadnout, než zase někdo začne těmi prosklenými dveřmi nakukovat dovnitř. Víš přece, jak šílené bývají pondělky.“

„Dobře, můžu jít. Právě dorazil můj záskok.“ Harry se usmála. Bylo milé, že za ni starý doktor Larry Johnson vždycky od dvanácti do jedné vedl poštovní úřad, takže si mohla udělat polední pauzu. Pomáhal jí i v případě, že měla v pracovní době pochůzky. Stačilo, aby mu zavolala.

Doktor Johnson podržel dveře a počkal, než Harry, Susan a zvířata vyjdou ven.

„Díky, doktore Johnstone. Jak se dnes máte?“ Harry oceňovala jeho gentlemanské gesto.

„Docela dobře, díky.“

„Dobré odpoledne, doktore,“ řekla Susan a Paní Murphyová s Tuckerovou ho uvítaly sborovým předením a kňučením.

„Ahoj Susan. Dobré odpoledne, Paní Murphyová. A vám také, Tee Tuckerová.“ Doktor Johnson se sklonil, aby pohladil Harryiny přítelkyně. „Kam míříte, dámy?“

„Skočíme si do Crozet Pizza pro sendviče. Díky, že za mě zaskočíte.“

„Bude mi potěšením jako vždycky. Nechte si chutnat,“ zavolal za nimi doktor ve výslužbě.

Harry, Susan, Paní Murphyová a Tuckerová kráčely po chodníku, nad kterým se tetelil vzduch. Vedro je obklopovalo jako silná vlhká stěna. Zamávaly na Obchodníka a Courtney Shiflettovy, kteří pracovali v konzumu. Pewter, Obchodníkova obtloustlá šedivá kočka bezostyšně vystavovala své intimní partie za oknem. Když uviděla Paní Murphyovou a Tuckerovou, pozdravila je. Odpověděly a šly dál.

„*Nechápu, jak může dopustit, aby to s ní šlo takhle od deseti k pěti,*“ pošeptala Paní Murphyová feně. „*Za to můžou všechny ty masové pochoutky, kterými ji Obchodník krmí. Holka nezná míru.*“

„*A taky má málo pohybu. Ne jako ty.*“

Paní Murphyová lichotku přijala. Udržovala si postavu pro případ, že by se objevil ten pravý kocour. Všichni včetně Tuckerové věděli, že je pořád zamilovaná do svého prvního manžela Paddyho, ale sama Paní Murphyová byla přesvědčená, že už na něj úplně zapomněla. Přičemž slovo *úplně* by mělo být psáno velkými písmeny. Paddy byl vždycky vymydlený, vyzařoval šarm a nelibě nesl, když ho někdo obvinil z prospěchářství. Utekl se stříbrnou mainskou mývalí kočkou a pak měl tu drzost vrátit se a předpokládat, že Paní Murphyová bude ráda, že ho po té eskapádě zase vidí. Nejenže nebyla ráda, ale málem mu vyškrábla oko. Paddymu z té bitky zůstala jizva nad levým okem.

Harry a Susan si v Crozet Pizza objednaly velké sendviče. Rozhodly se sníst si je uvnitř a užívat si klimatizaci. Paní Murphyová se uvelebila na sedadle a Tuckerová si lehla pod Harryinu židli.

Harry se zakousla do sendviče a polovina náplně na druhé straně vypadla ven. „Sakra.“

„Od toho tyhle velké sendviče jsou. Aby člověka znemožnily.“ Susan se zachichotala.

V tu chvíli se objevila Maude Bly Modenová. Chtěla vyjít ven a sníst si oběd cestou, ale pak uviděla Harry a Susan. Zamířila k nim, aby s nimi prohodila pár zdvořilostních vět. „Používej příbor. Co to máš s rukama?“

„Čistila jsem razítka.“

„Mně osobně je jedno, jestli bude razítko na mém dopise rozmazané. Pořád je to lepší, než abys vypadala jako lady Macbeth.“

„Budu to mít na paměti,“ odpověděla Harry.

„Nejraději bych tu s vámi zůstala a podržela, dámy, ale musím se vrátit do obchodu.“

Maude Bly Modenová se přede dvěma lety přistěhovala do Crozetu z New Yorku. Otevřela si obchod s potřebami na balení dárků – prodávala krabičky, ořechy z umělé hmoty, papíry a sama také dárky balila – a slavila obrovský úspěch. Na předzahrádce měla zaparkovaný starý nákladák. Zdobila ho květinami a psala na něj informace o denních slevách. Uměla přitáhnout zákazníky a i ona sama byla na prahu čtyřicítky velmi přitažlivá. Před Vánoci se z jejího obchodu vinuly fronty. Byla dobrá obchodnice, ale především se chovala přátelsky, což bylo v těchto končinách nezbytnou podmínkou úspěchu. Časem jí starousedlíci odpustili i ten nešťastný přízvuk.

Když Maude procházela kolem okna, zamávala jim. Harry a Susan jí oplatily stejným gestem.

„Pořád věřím, že Maude najde toho pravého. Je tak hezká.“

„Tak moc, že přitahuje spíš ty nepravé.“

„Nebud' zahořklá.“

„Jsem taková, Susan? Doufám, že ne. Víš, kdybych měla vyjmenovat všechny zahořklé rozvedené ženy, které znám, seděly bychom tu celé odpoledne. Nechci se stát jednou z nich.“

Susan poplácala Harry po ruce. „Jak už jsem ti jednou řekla, jsi teď přecitlivělá. Projdeš si celou řadou různých emocí. Hořkost mezi ně taky patří. Promiň, jestli jsem se tě dotkla.“

Harry se na židli ošila. „Připadá mi, jako bych měla obnažené všechny nervy.“ Opřela se. „Ohledně Maude máš pravdu. Je prostě dokonalá. Někdo ji určitě ocení – vždyť je i úspěšná podnikatelka.“

Susan zajiskřilo v očích. „Třeba má milence.“

„Určitě ne. Tady si všichni vidí do talíře. Určitě ne.“ Harry zavrtěla hlavou.

„Tím si nejsem tak jistá.“ Susan si nalila ještě trochu limonády Tab. „Vzpomínáš si na Terrance Newtona? Všichni jsme předpokládali, že ho známe.“

Harry se nad tím zamyslela. „Ale byly jsme v pubertě. Kdybychom byly dospělé, nejspíš bychom něco vytušily. Všimly bychom si náznaků.“

„Pojišťovací agent, kterého všichni znali, prostě jednoho dne přijde domů a zastřelí svou ženu i sám sebe. Vzpomínám si, že dospělí byli v šoku. Nikdo nic netušil. Když si dokážeš udržet fasádu, lidé ji přijímají. Jen málokdo nahlédne pod povrch.“

Harry vzdychla. „Možná má každý dost svých starostí.“

„Anebo je příliš sebestředný.“ Susan zabubnovala prsty o stůl. „Možná se navzájem neznáme tak dobře, jak si myslíme. Je to iluze malého města – všichni si myslí, že o ostatních všechno vědí.“

Harry mlčky žvýkala sendvič. „Ty o mně vážně všechno víš. A já o tobě nejspíš taky.“

„To je něco jiného. Jsme nejlepší kamarádky.“ Susan si naposledy kousla sendviče, odložila ho a vzala si čokoládovou sušenku. „Představ si, že jsi Stafford Sanburne a nepozvali tě na svatbu tvé sestry.“

„To je tedy prudká změna tématu.“

„Jak už jsem řekla, jsme nejlepší kamarádky. Víím, že s tebou můžu skákat od jedné věci k druhé.“ Susan se rozesmála.

„Stafford poslal Fairovi pohlednici. ‚Drž se, kamaráde.‘ A představ si, že totéž mi řekl Kelly. Hele, o tohle jsi přišla. Kelly Craycroft a Bob Berryman se poprali, dávali si pěsti a podobně.“

„A to mi říkáš až teď?“

„Stalo se toho tolik, že mi to úplně vypadlo z hlavy. Kelly mi řekl, že šlo o fakturu za dlažbu. Bob si myslí, že si naúčtoval moc.“

„Bob Berryman sice není zrovna okouzlující, ale nesedí mi k němu, že by se pral kvůli faktuře.“

„Možná vážně jeden druhého doopravdy neznáme.“

Harry vytáhla ze svého sendviče rajčata. To kvůli nim se všechno stalo; byla si jistá, že maso, sýr i okurky by bez těch slizkých rajčat v sendviči zůstaly. Slepila dvě půlky chleba zpátky k sobě zrovna ve chvíli, kdy Paní Murphyová sáhla do talíře, aby si drápkem přitáhla kus rostbífů. „Nechte toho, Paní Murphyová.“ Harry použila svůj káravý mateřský tón. Zafungoval by i v Pentagonu. Paní Murphyová odtáhla tlapku.

„Možná bychom se měly radovat, že Malá Marilyn konečně někoho ulovila,“ prohodila Susan.

„Nemyslíš si přece, že Malá Marilyn sbalila Fitze-Gilberta Hamiltona sama, nebo snad ano?“

Susan se nad tím zamyslela. „Je krásná po mámě.“

„A taky studená jako led.“

„To není. Je spíš tichá a stydlivá.“

„Susan, vím, že jsi jí měla ráda, když jsme byly malé, ale já Malou Marilyn nikdy nemohla vystát. Je to taková ma-minčina holčička.“

„Ty jsi svou mámu přiváděla k šílenství.“

„To není pravda.“

„Ale ano. Jen si vzpomeň, jak jsi jí navlékla na poznávací značku auta svoje krajkové kalhotky a ona s nimi celý den jezdila a nechápala, proč na ni všichni troubí a smějí se.“

„To jo.“ Harry se ponořila do vzpomínek. Máma jí hrozně scházela. Grace Minorová před čtyřmi lety nečekaně zemřela

na infarkt a její manžel Cliff ji o rok později následoval. Na smrtelné posteli přiznal, že si bez Grace nedokázal poradit. Nebyli bohatí v žádném smyslu toho slova, ale nechali Harry nádherný dřevěný domek dvě míle na západ od města na úpatí Little Yellow Mountain a skromné úspory, z kterých zaplatila daň za domek, a ještě jí zbylo trochu peněz pro strýčka příhodu. Dům bez hypotéky je úžasné dědictví a Harry s Fairem byli rádi, že se můžou přesunout z pronajatého domku na Myrtle Street. Ovšem když Harry požádala Faira, aby se odstěhoval, začal si najednou trpce stěžovat, že bydlení v domku jejích rodičů celou dobu nenáviděl.

„Fitz-Gilbert Hamilton je šeredný jako noc, ale nikdy nebude potřebovat podporu v nezaměstnanosti, pracuje v Richmondu jako právník a má dobrou pověst – alespoň tak to tvrdí Ned.“

„Okolo té svatby je nějak moc povyku. Víš, co se říká? Kvapné ženění, dlouhé zelení.“

„Nebud' zahořklá.“ Susan obrátila oči v sloup.

„Když jsem si brala Pharamonda Haristeena, byl to nejšťastnější den mého života. Druhý nejšťastnější den byl, když jsem ho vyhodila. Je to mizera a nevymáčkne ze mě ani kapku soucitu. Bože, Susan, běhá po městě a okázale předvádí, jak trpí. Každý den večeri s jiným párem. Slyšela jsem, že mu Mim Sanburneová nabídla, že mu její hospodyně vypere. Nemůžu tomu uvěřit.“

Susan vzdychla. „Zjevně se vyžívá v roli oběti.“

„Já tedy rozhodně ne.“ Harry rozčilením vyprskla. „Jen jedna věc je horší než být ženou veterináře. Být ženou lékaře.“

„Ale to není důvod, proč se s ním chceš rozvést.“

„Ne, asi ne. Nechci o tom mluvit.“

„Sama jsi začala.“

„Vážně?“ Harry se zdála překvapená. „Nechtěla jsem... Ráda bych to celé pustila z hlavy. Mluvily jsme o Malé Marilyn Sanburneové.“

„Ano. Malá Marilyn bude nešťastná, když se Stafford neukáže, ale pokud se ukáže, bude to Mimina smrt – velkolepou svatbu jí úplně zničí příjezd černé snachy. Život by byl mnohem jednodušší, kdyby Mim dokázala překonat svoji plantážnickou mentalitu.“ Susan znovu zabubnovala prsty o desku stolu.

„Ano, jenže pak by se musela stát člověkem. Je úplně bezcitná a ráda by to neštěstí přenesla na celý svět. Kdyby začala uvažovat jinak, mohla by začít něco cítit, chápeš? Musela by přiznat, že udělala chybu a ublížila svým dětem – že jim ublížila a vyděsila je.“

Susan chvíli tiše seděla a dívala se na zbytek velkého sendviče. „No jo – vezmi si, Tuckerová.“

„Hej, hej a co já?“ zvolala Paní Murphyová.

„Tady máš, ty moje velké děťátko.“ Harry odsunula talíř. Byla sytá.

Paní Murphyová snědla všechny zbytky kromě rajčat. Jako kotě jednou snědla rajče a slíbila si, že už to nikdy neudělá.

Harry se vrátila zpátky na poštu a po zbytek dne se nestalo nic výjimečného. Zastavil se za ní Obchodník a přinesl jí hovězí kosti na polévku. Zatímco si povídal s Harry, jeho dcera Courtney vyzvedla poštu.

Po práci Harry zamířila pěšky domů. Ráda se ráno a odpoledne dvě míle prošla. Pohyb prospěl jí, feně i kočce. Když dorazila domů, umyla svoji starou dodávku s lakem modrým jako oblek Supermana a vyplela zahrádku. Pak vymyla lednici, a než se nadála, byl čas jít spát.

Chvíli si četla s Paní Murphyovou stočenou po svém boku a Tuckerovou oddechující v nohách postele. Zhasla světlo stejně jako ostatní obyvatelé Crozetu, skrytí za vysokými živými ploty, závěsy a roletami.

Byl to den jako každý jiný, pokojný a svým způsobem dokonalý. Kdyby Harry věděla, co přinese zítřek, byla by si ho možná vychutnala ještě víc.

2

Paní Murphyová v honbě za kobylkou udělala salto. Nikdy těm hopsalkám, jak je nazývala, nedokázala odolat. Tuckerová, kterou hmyz nezajímal, dychtivě sledovala veverky, které měly tak málo rozumu, že poskakovaly po Railroad Avenue. Staré obdélníkové hodinky po otci na Harryně zápěstí ukazovaly šest třicet a z chodníků začínalo sálat horko. Byl to jeden z těch ryzích červencových dní ve státě Virginia, které nutí hlasatele a hlasatelky v televizi vykřikovat, že bude horko, vlhko a mlhavo bez naděje na úlevu. Pak poradí divákům, aby pili hodně tekutin. Načež je přeruší reklama na – jaké překvapení – nealkoholický nápoj.

Harry si vzpomněla na dětství. Ve třiatřiceti nebyla zase tak stará, ale nebyla už ani mladá. Napadlo ji, že svět je čím dál nemilosrdněji zaměřený na zisk. Dokonce i pohřební ústavy mají reklamy. Jejich příští fintou bude Americká Miss Mrtvola; soutěž o to, kdo umí zesnulé nejlíp upravit. Za Harryina života se s Amerikou něco stalo; něco, čemu úplně nerozuměla, ale silně si to uvědomovala. Dřív neexistoval souboj Boha se zlatým teletem. V dnešní době Boha nahradily peníze. Uctívají se kousky zeleného papíru s obrázky mrtvých lidí. Lidé už nezabíjejí pro lásku. Zabíjejí pro peníze.

Je zvláštní být naživu v dobách duševního hladomoru. Dívala se, jak si kočka s fenou hrají na honěnou, a uvažovala, proč se její živočišný druh tolik vzdálil od zvířat, od této čiré radosti z přítomné chvíle.

Harry si nemyslela, že je bůhvíjak moudrá, ale v poslední době se nořila do hlubších úvah, nejen o svém životě, ale o lidském životě obecně. Neprozradila dokonce ani Susan, co jí najednou běží hlavou, protože to bylo příliš znepokojující a smutné. Někdy ji napadlo, že za všechno může stesk

po ztraceném mládí. Možná ji k rozjímání přivedlo trápení s rozvodem. Anebo za všechno opravdu mohla dnešní doba a laciná vulgarita amerického konzumního života.

Paní George Hogendobberová alespoň vyznávala hodnoty převyšující její bankovní konto, ale zbytečně lpěla na způsobu myšlení, který už ztratil svou moc. Křesťanská pravice si může podmanit vyděšené bigotní dušičky, které potřebují absolutní odpovědi, ale neupoutá ty, kdo potřebují vizi budoucnosti tady na zemi. Nebe je jistě fajn, ale abyste se tam dostali, musíte umřít. Harry se smrti nebála, ale proti životu vůbec nic neměla. Uvažovala, jak se asi žilo v dobách, kdy bylo křesťanství nové, svěží a vzrušující – ještě předtím, než ho zničilo spolčování se státem. To by znamenalo, že by musela žít před druhým stoletím našeho letopočtu, což ji sice lákalo, ale nedokázala si představit, jak by si poradila bez své dodávky. Znamená to, že by prodala duši za čtyři kola? Duši by neprodala za nic na světě, jenže stroje, peníze a šílenství současného světa spolu nějak souvisí a Harry ten gordický uzel moderního života nebyla schopná rozvázat.

Stala se poštmistrovou, aby se před tím moderním životem schovala. Studium dějin umění na Smith College ji na budoucnost vůbec nepřipravilo, takže se po promoci vrátila domů a našla si zaměstnání pracovní jezdčiny ve velkých stájích. Když zemřel starý George Hogendobber, přihlásila se do konkurzu na místo poštmistra a vyhrála ho. Bylo zvláštní, že paní Hogendobberová měla kdysi dobré manželství, zatímco Harry s opačným pohlavím sváděla jednu bitvu za druhou. Uvažovala, jestli paní Hogendobberová ví něco, co ona ne, anebo jí manželství klapalo jen proto, že George rezignoval na veškeré pokusy o projevení vlastní osobnosti. Harry nikdy nelitovala, že vzala práci, která mnoha lidem možná připadala příliš obyčejná, ale litovala toho, že se vdala.

„Máma je dneska nějak zadumaná.“ Paní Murphyová se otřela o Tuckerovou. *„Asi kvůli tomu rozvodu. Lidi si hrozně komplikují život.“*

Tuckerová stříhala ušima dopředu a zase dozadu. „Jo, pořád mají nějaké trápení.“

„Přesně tak. Trápí se kvůli věcem, které jsou roky vzdálené a možná se nikdy nestanou.“

„Podle mě je to tím, že nemají čich. Přijdou o spoustu informací.“

Paní Murphyová souhlasně kývla a dodala: „Chodí po dvou. Křiví si záda, a to ovlivňuje jejich mysl. Jsem si jistá, že to je zdroj všech jejich problémů.“

„To mě nikdy nenapadlo.“ Tuckerová uviděla řidiče poštovní dodávky. „O co že budu u Roba dřív než ty?“

Tuckerová nehrála fér a vyrazila dřív, než Paní Murphyová stihla odpovědět. Rozčilená Paní Murphyová napínala svalnatá stehna a letěla jako šipka nízko nad zemí.

„Holky, holky, vraťte se!“

Holky ovšem slyšely jen to, co chtěly. Tuckerová doběhla k dodávce dřív než paní Murphyová, ale malý tygr skočil do auta.

„Vyhrála jsem!“

„To tedy ne,“ přela se Tuckerová.

„Ahoj Paní Murphyová. Ahoj Tuckerová.“ Roba uvítání potěšilo.

Harry se supěním dohnala kočku a fenu. „Ahoj Robe. Co pro mě dnes ráno máš?“

„Jako obvykle. Dvě tašky.“ Obešel dodávku. „Tady je balík od Turnbull & Asser, ke kterému bude muset Josiah deWitt podepsat dodejku a zaplatit za něj.“ Rob ukázal na sumu na horní straně balíku.

Harry hvízdl. „Dobírka za sto jedna dolarů. Jaké jsou asi uvnitř košile? Josiah musí mít to nejlepší.“

„Někde jsem četl, už nevím kde, že starožitníci si přirážejí čtyřicet procent ceny. Nejspíš si ty košile může dovolit.“

„Ale zkus ho přinutit zaplatit za cokoli jiného.“ Harry se usmála.

Okolo projela BoomBoom Craycroftová, Kellyho rozmazlená žena. Mířila na východ na Charlottesville. BoomBoom

měla nový kabriolet BMW s poznávací značkou BOOMBMW. Zamávala jim a Harry s Robem jí gesto oplatili.

Rob se za ní díval. BoomBoom byla hezká žena, tmavovlasá a svůdná. Vrátil se zpátky na zem. „Dneska ti odnesu tašky dovnitř, zlato. A řeči o rovnoprávnosti si můžeš nechat od cesty.“

Harry se usmála. „Dobře, Robe, zachovej se jako chlap. Miluju silné mužské.“

Rozesmál se, přehodil si obě tašky přes ramena a Harry odemkla dveře.

Když Rob odešel, Harry během půlhodiny roztřídila poštu. Úterky bývaly klidné. Sedla si do zadní místnosti a uvařila si šálek dobré kávy. Tuckerová s Paní Murphyovou si hrály se složenou poštovní taškou. Když Harry vyšla ze zadní místnosti, před vchodem stála paní George Hogendobberová a poštovní taška se podezřele hýbala. Harry neměla čas vytahovat Paní Murphyovou ven. Odemkla dveře, a když dovnitř vešla paní Hogendobberová, Paní Murphyová vystřelila z tašky jako ocelová koule z automatu na pinball.

„*Že mě nechytíš!*“ zavolala na Tuckerovou.

Velškorgi běhala v kruzích, zatímco Paní Murphyová vyskočila na polici, pak na pult, rychle přes něj přeběhla, všemi čtyřmi se odrazila od stěny, při seskoku provedla otočku o sto osmdesát stupňů, znovu přeběhla přes pult a na jeho opačném konci udělala stejný manévru v opačném směru. Pak seskočila na zem, s Tuckerovou v patách proběhla paní Hogendobberové mezi nohama a vyskočila zpátky na pult, kde zůstala sedět strnule jako socha a smála se na Tuckerovou.

Paní Hogendobberová zalapala po dechu. „Ta kočka je šílená!“

Harry ukázka kočičí akrobacie uvedla v úžas. Polkla a odpověděla: „To byl jen jeden z jejích triků – však víte, jaké jsou kočky.“

„Nemám kočky ráda.“ Paní H. se vypnula do plné výšky; nebyla žádný drobek. A na šířku měřila skoro stejně. „Jsou

moc nezávislé.“ To říká spousta lidí, pomyslela si Harry, a všichni jsou fašisti. Už dlouho si to myslela, nehodlala to však říkat nahlas.

„Zapomněla jsem ti říct, aby ses v neděli večer dívala na kabelovce na Diane Bishovou. Je to úžasná varhanice. Zabírají dokonce i její nohy a minulou neděli měla stříbrné sandály.“

„Nemám kabelovou televizi.“

„Měla by ses přestěhovat do města. Neměla bys tam pod Yellow Mountain trčet sama.“ Paní Hogendobberová ztišila hlas do šepotu: „Slyšela jsem, že Mim včera přinesla pozvánky na svatbu.“

„Dvě plné krabice.“

„Pozvala Stafforda?“ Proneseno bezelstným tónem.

„Nevím.“

„Aha.“ Paní Hogendobberová nedokázala skrýt zklamání.

Vešel Josiah. „Dobrý den, dámy.“ Zadíval se na paní Hogendobberovou. „Chci tu postel.“ Žertem se zamračil.

Paní Hogendobberová však neměla moc velký smysl pro humor. „Nejsem připravená ji prodat.“

Vstoupil Fair a hned za ním Susan. Všichni se pozdravili. Harry znervózněla. Paní Hogendobberová využila příležitosti uniknout z dosahu neodbytného Josiaha. Na protější straně ulice právě zaparkoval místní praktický lékař Hayden McIntire.

Josiah ho pozoroval a prohodil: „Á, můj soused posedlý rozmnožováním.“ Hayden zplodil hodně dětí.

Fair tiše otevřel svoji schránku a vyndal poštu. Chtěl vyklouznout ven, ale Harry udělala tu chybu, že ho zavolala zpátky.

„Počkej chvílku.“

„Jedu za pacientem. Přetržená achilovka.“ Už měl ruku na klice.

„Zatraceně, Faire. Kdy mi pošleš peníze?“ vyhrkla Harry rozčileně. Dohodli se, že než se rozvedou a rovným dílem si rozdělí společné úspory, Fair bude Harry každý měsíc posílat

tisíc dolarů. Nebyli bohatí, ale oba po dobu manželství poctivě pracovali a z rozdělení úspor bude rozhodně těžit Harry, která vydělávala méně než Fair. Ten naštěstí férově uznal, že dům patří Harry.

Tušila, že jí Fair peníze zapomněl poslat. Typické. K čemu ho nedostrká, to se nestane. Dokáže se soustředit jenom na svou lékařskou praxi.

Fair si nejspíš pomyslel, že je otravná jako obvykle. Jakmile se k tomu dostane, šek jí pošle.

Zrudl. „Jasně, dnes to vyřídím.“

„Proč ten šek nenapišeš hned?“

„Jedu za pacientem, Harry!“

„Máš deset dní zpoždění, Faire. Mám zavolat Nedu Tuckerovi? Mám utrácet za právníka a rozdmýchávat nenávist?“

„Poslyš,“ vykřikl, „když tu na mě dorážíš před Susan a Josiahem, chováš se až dost nenávistně!“ Práskl dveřmi.

Josiah fascinovaně sledoval domácí drama. Nedokázal potlačit úsměv. Nástrahám manželství se úspěšně vyhýbal a hádky jiných párů si vyloženě užíval. Josiah nikdy nepochopil, proč se ženy a muži berou. Sex je v pořádku, ale manželství? Připadal by si jako ve vězení.

Susan nebyla ani trochu fascinovaná. Mrzelo ji, že k hádce došlo, protože věděla, že Josiah všechno vyslepičí Mim a do západu slunce si o tom bude povídat celé město. Rozvod byl dost složitý i bez scén na veřejnosti. Tušila také, že pasivně agresivní Fair začal hrát hru „nechte manželku strádat“. Manželé a právníci tuhle hru milují... a často dosáhnou svého. Budoucí exmanželku nenápadně šikanování tak zdeptá, že kapituluje. Nouze ji tak emocionálně vyčerpá, že se raději vzdá všeho, na co manželstvím získala právo. Je to složité, protože muži berou péči o domácnost a veškerou ženskou dřinu jako samozřejmost. Přitom žena za ni nedostane jediný dolar. A pokud doma dřít přestane, muž ji obvykle ani dodatečně neocení, má jen pocit, že mu bylo ublíženo. Žena je prostě potvora.

Susan si byla jistá, že až se rány zahojí, Fair si okamžitě najde jinou ženu, která pro něj bude nakupovat jídlo, organizovat mu společenský život a starat se mu o účetnictví. Všechno z lásky.

Dělá Susan totéž pro Neda? Na začátku manželství ano. Po pěti letech a dvou dětech jí připadalo, že jestli se něco nezmění, přijde o rozum. Přestala fungovat. Ned zuřil. A pak si promluvili, opravdu si promluvili. Měla štěstí. Stejně jako on. Našli řešení, které vyhovovalo oběma. Naučili se vyjít s menším množstvím peněz, aby si mohli najmout hospodyni. Susan začala na poloviční úvazek pracovat, aby vydělala trochu peněz a dostala se z domu. Jenže Susan a Ned pro sebe byli stvořeni, zatímco Harry a Fair ne. Jejich vztah byl založený na sexu a kvůli němu spolu nějaký čas zůstali, ale nemilovali se a povahově rozhodně neměli nic společného. Byli dva celkem rozumní lidé, kteří se potřebovali osvobodit a jít dál, jenže se bohužel ukázalo, že se nedokážou osvobodit bez vzteku, obviňování a bez toho, aby do sporu zatahovali své přátele.

Susan se náhle vytrhla ze zamyšlení.

V dálce se ozývala siréna, kvílela čím dál hlasitěji a nakonec se kolem prohnala sanitka Pohotovosti města Crozet a efektivně utála dozvuky úvah o Harry a Fairovi. Všichni vyběhli před poštu.

Harry se bez rozmyšlení dotkla Josiahovy paže. „Snad nejedou ke starému doktorovi Johnsonovi.“ Kdysi byl jejím dětským lékařem a v poslední době se mu zhoršilo zdraví.

„Ten bude žít do stovky. Neboj se.“ Josiah ji poplácal po ruce.

Sanitka zahnula na jih na Whitehall Road, známou také jako Route 240.

K obchodu Shiflettových rychle přijelo volvo Velké Marilyn. Zastavila a práskla dveřmi.

Spěchala ke skupince. „Ta sanitka mě málem vytlačila ze silnice. Když zachraňují lidské životy, nejspíš spoustu jiných lidí vyděsí k smrti.“

„Amen,“ souhlasil Josiah. Otočil se k odchodu.

Harry ho zastavila. „Josiahu, musíš podepsat a zaplatit balík od Turnbull & Asser.“

„Už přišel?“ Rozzářil se, ale vzápětí zvážněl. „Kolik?“

„Sto jedna dolarů,“ odpověděla Harry.

Josiah nadmul tváře a vyfoukl vzduch. „No jo, na některých věcech se prostě nemůže šetřit. Musím brát v úvahu lidi, se kterými jsem nucen se setkávat.“

„Jako třeba Di a Fergie,“ opáčila vážně Harry.

Josiah se opravdu se členkami královské rodiny setkal, když v Londýně nakupoval nábytek z doby Jiřího III. Pak sedl do letadla a na druhé straně kanálu získal kousky z doby svého oblíbeného Ludvíka xv.

Mim se otočila k Josiahovi, který s ní chodil do společnosti, kdykoli se dokázala zbavit manžela Jima. „Tuhle historku dodnes vyprávím hostům.“

„Moje drahá Mim, obchoduju převážně se šlechtou. I ty se přece se šlechtici přáteliš.“ Narážel na obskurní rumunskou hraběnku, se kterou Mim hodně kšeftovala, když se v osmnácti letech rozhodla oslnit Crozet krásnými věcmi z Evropy.

Na konci padesátých let se Mim vypravila do Evropy pro krabičky od Fabergého a nábytek z doby Jiřího III., což bylo její oblíbené období. Když si ji Jim Sanburne bral, netušil, do čeho se pouští – ale kdo to ví? V Paříži se Mim seznámila s kamarádkou dotyčné hraběnky, která byla sice velmi krásná, ale údajně šlo o pouhou pomocnici pekaře z Prahy. Ať byla kdokoli, byla dost chytrá na to, aby Mim okradla a paní Sanburneová na ni nerada vzpomínala, stejně jako těžce nesla fakt, že hraběnka svedla Jima – který se ovšem nebránil.

Z obchodu vyšel zákazník a otevřenými dveřmi vyrazila ven Pewter. Byla tak tlustá, že když běžela, břicho se jí kymácelo ze strany na stranu.

Susan se zachichotala. „Někdo by té kočce měl naordnovat redukční dietu.“ Změnila téma, ale ne proto, že Mim upadla do rozpaků.

Pewter si stoupla na zadní nohy a zaškrábala na dveře pošty. „*Pusťte mě dovnitř.*“

Harry jí otevřela dveře, ale lidé si dál povídali venku. Pewter vstoupila do místnosti a tvářila se nesmírně důležitě. Dokonce i Paní Murphyová jí věnovala pozornost.

„*Hádejte, co se stalo!*“ Pewter natočila šedé fousky dopředu a vyskočila na pult – nebylo to pro ni jednoduché, ale byla tak rozrušená, že uspěla na první pokus.

Tuckerová naklonila hlavu ke straně. „*Pojď dolů a všechno mi pověz.*“

Pewter fenu neposlechla. „*Obchodníkovi volala Diana Farrellová z pohotovosti. Obchodník o víkendech pomáhá jako dobrovolný záchranář a jsou kamarádi.*“

„*Přejdi k věci, Pewter.*“ Paní Murphyová švihla ocasem.

„*Jestli se budeš takhle chovat, taky můžu jít pryč. A ty se pak zeptej, koho chceš.*“

„*Nechod,*“ zaprosila Tuckerová.

„*Jdu. Jdu a hotovo. Nebudu se nikomu vnucovat.*“ Pewter byla opravdu dopálená. Naježila ocas, a když Harry otevřela dveře, vystřelila ven.

„*Jsi hrozně nezdvořilá,*“ postěžovala si Tuckerová.

„*A ona moc žvaní.*“ Paní Murphyová se nehodlala omlouvat. Josiah s remcáním zaplatil.

„*Možná je ukecaná,*“ připustila Tuckerová, „*ale když se sem namáhala běžet v tomhle hrozném vedru, musí jít o něco fakt velkého.*“

Paní Murphyová věděla, že Tuckerová má pravdu, ale nic neřekla a stočila se na pultě do klubíčka. Naštvaná Tuckerová zakňučela na Harry, aby jí otevřela dvířka za pult. Harry to udělala a fena si lehla na svůj velký polštář pod pultem.

Uběhla hodina a lidé chodili dovnitř a ven. Maude Bly Modenová otevřela svůj výtisk *Vogue* a četly si s Harry svoje horoskopy.

Maude tvrdila, že existuje jenom dvanáct astrologických předpovědí. Ať je váš horoskop jakýkoli, následující den

bude tatáž předpověď platit pro další znamení. Takže pokud jste Štír, vaše dnešní předpověď se zítra přesune ke Střelci a pro vás zase bude platit to, co včera hvězdy věštily Váhám. Za dvanáct dní bude cyklus kompletní. Harry se nevěřicně zasmála a Maude prohlásila, že lidé svůj horoskop zapomenou do druhého dne. Za dvanáct dní už nepoznají nic.

Maude řekla, že není třeba si ukládat do paměti celou předpověď, stačí zapamatovat si větu: „Opačné pohlaví vámi bude okouzleno a dá vám to najevo.“ Ta fráze se určitě bude postupně opakovat u všech znamení.

Harry se tolik nasmála, že jí bylo úplně jedno, jestli se Maudina teorie potvrdí nebo ne. Podstatné bylo, že se pobavily, a Harry potřebovala vědět, že se pořád ještě dokáže zasmát. Rozvod přece neznamená konec světa.

Harryina předpověď na srpen zněla: „Vybočte z rutiny. Začněte myslet na budoucnost. Důležitá data: 7., 14. a 29.“ Hvězdy však už neprozradily, z jakého důvodu jsou ta data důležitá. Když Maude odešla, Harry se rozhodla, že její teorii otestuje. Vystříhla si horoskop, ale za čtvrt hodiny se jí zamíchal mezi papíry od zákazníků pošty.

Dorazila Malá Marilyn a cukrovala o svatbě. Malá Marilyn dokázala cukrovat tónem, který vycházel ze zvláštních partí jejího hrdla. Harry předstírala, že ji ty řeči zajímají, i když byla přesvědčená, že Malá Marilyn dělá obrovskou chybu. Nedokáže vyjít ani sama se sebou, natož s někým jiným.

Uběhla skoro hodina, než vešel Obchodník Shiflett.

„Býval bych přišel dřív, Harry, ale byl to blázinec – strašný blázinec.“ Otřel si čelo.

„Není ti nic?“ Harry si všimla, že je přepadlý. „Nedáš si něco?“

Gestem odmítl a pak se opřel o pult, jako by se snažil udržet rovnováhu. „Zavolala mi Diana Farrellová. Kelly Craycroft – alespoň se domnívají, že je to Kelly Craycroft – byl dnes okolo desáté ráno nalezen mrtvý.“

Tuckerová vyskočila. „Vidíš, Paní Murphyová? Říkala jsem ti, že ví něco velkého.“

Paní Murphyová si uvědomila svou chybu, ale teď už ji nemohla napravit.

„Bože můj, co se mu stalo?“ Harry byla v šoku. Možná infarkt? Kelly byl ve věku, který je pro muže nebezpečný.

„Přesně nevědí. Tělo je v hrozném stavu. Našli ho v jedné z těch velkých míchaček na cement. Tělo není dokonce ani vcelku. Diana tvrdí, že pokud byl zastřelen do hlavy nebo jiné části těla, nikdy to nikdo nepozná. Šerifovo oddělení míchačku zabavilo. Asi v ní budou hledat nějaké stopy. Však víš, Kelly na tu míchačku vždycky šplhal, aby ji ukázal lidem.“

„Vražda – mluvíš o vraždě.“ Harry na něj vykulila oči.

„No, Harry, velký silný chlap jako Kelly jen tak nepadne do míchačky na cement. Někdo ho tam musel shodit.“

„Třeba to není on. Třeba je to nějaký opilec nebo...“

„Je to on. Hned vedle parkovalo ferrari. Nepřišel do kanceláře. Protože tam stálo jeho auto, všichni si mysleli, že je někde v okolí. Nic netušili, dokud jeden z mužů nenastartoval míchačku a nezjistil, že má divný zvuk.“

Harry se zachvěla při představě, co ten chudák uviděl, když do míchačky nahlédl.

„Nebyl svatý, ale kdo z nás je? Přece nemohl někoho naštvat tak moc, že ho ten člověk zabil.“

„Někoho tak moc naštvat.“ Obchodník vzdychl. Zpráva mu radost neudělala, ale bylo mimořádné, že je jejím poslem právě on. Nemohl si pomoci, cítil se na krátkou chvíli výjimečný. „Myslel jsem si, že bys to měla vědět.“

Když se otočil k odchodu, Harry zavolala: „Tvoje pošta.“

„Ach ano.“ Obchodník vylovil ze schránky obálku a odešel.

Harry si sedla na židli za pultem. Potřebovala si srovnat myšlenky. Došla k telefonu a zavolala do Appalačské veterinární nemocnice. Fair byl někde venku, a tak mu nechala vzkaz, aby jí okamžitě zavolal. Pak vytočila Susanino číslo.

„Čárymáryfuk,“ ozvala se Susan. Už ji unavovalo říkat pořád „prosím“.

„Susan!“

Susan z tónu Harryina hlasu pochopila, že se stalo něco zlého. „Co se děje?“

„V míchačce na cement našli tělo Kellyho Craycrofta. Právě mi to řekl Obchodník a tvrdí, že to byla vražda.“

„Vražda?!“

3

Rick Shaw, šerif Albemarle County, si povytáhl široký pásek Sam Browne. V palčivém vedru mu zbraň připadala ještě těžší než obvykle a vůbec mu nepomáhalo, že za uplynulých osmnáct měsíců nabral skoro kilo. Než se stal šerifem, byl aktivnější, ale teď trávil příliš mnoho času za stolem. Chuť k jídlu však neztratil, dokonce si začínal myslet, že frustrující pohled na červenou pásku ohraničující místo činu možná jeho apetit znásobuje. Jeho předchůdce ve funkci šerifa zemřel tlustý jako nacucané klíště. Ta představa ho děsila.

Tohle nebyl vůbec hezký případ. Rick už si zvykl, že lidé jsou schopni nejrůznějších ohavností. Viděl přestřelky, pobodané opilce i těla lidí ubitých k smrti. Autonehody nebyly o nic lepší, ale aspoň je nikdo nezavinil záměrně. V Albemarle County se stávaly tak dvě vraždy do roka a většinou šlo o důsledek násilí v rodině. Tohle bylo jiné. Rick to vycítil, jakmile vystoupil z auta.

Na místo činu jako první dorazila policistka Cynthia Cooperová. Vysoká mladá žena měla dost zkušeností i rozumu. Okamžitě ohraničila místo páskou. Tým z daktyloskopie už byl na cestě, ale Rick ani nedoufal, že by něco mohli najít. Zaměstnanci Craycroft Concrete stáli na slunci a zírali; bylo příliš horko na to, aby takhle postávali venku, ale přesto zírali.

Někde někdo křičel a policistka Cooperová řekla šerifovi, že Kellyho žena je doma pod sedativy. Neměl z toho radost. Bude si muset promluvit s Haydenem McIntirem, lékařem. Měl jí dát sedativa až po výsledku, ne před ním.

Vstupní bránou se skřípěním pneumatik projelo BMW. Vystoupila žena Kellyho Craycrofta a řítila se k míchačce. „BoomBoom!“ zavolal na ni Rick.

BoomBoom prorazila kordon a hrubě odstrčila z cesty Dianu Farrellovou z pohotovosti. Nezastavila ji ani další zdravotnice Clai Cordleová.

Cynthia Cooperová po ní chňapla, ale nebyla dost rychlá a BoomBoom už šplhala po žebříku k otvoru do míchačky.

„Je to můj manžel! Nemůžete mi zakazovat jít za svým manželem!“

Cynthia spěchala k žebříku a chytila BoomBoom za kotník, ale nestihla to dřív, než černovlasá žena nahlédla do míchačky. Na chvíli strnula a pak bezvládně sklouzla Cynthii Cooperové do náruče a málem mladou policistku skopla z žebříku.

Rick objal Cynthii kolem pasu a na pomoc přiběhla také Diana. Společně stáhli BoomBoom na zem.

Diana otevřela lahvičku s dusitanem amylnatým.

Cynthia jí ji vytrhla z ruky.

„Má jen tuhle chvíličku, než to na ni znovu plně dopadne. Dopřejte jí klid.“

Rick si odkašlal. Tyhle okamžiky nesnášel. Až se BoomBoom probere, možná se pozvrací. To také nesnášel a vroucně si přál, aby se to nestalo. Na krev a vnitřnosti už si zvykl, ale zvratky byly něco jiného.

BoomBoom zasténala. Otevřela oči. Rick zatajil dech. Sedla si a polkla. Vydechl. Nebude zvracet. Nebude dokonce ani plakat.

„Vypadá, jako by prošel mixérem.“ BoomBoom promluvila bezvýrazným hlasem.

„Nemyslete na to,“ poradila jí policistka Cooperová.

„Budu si ten pohled pamatovat do konce života.“ BoomBoom se s námahou postavila. Trochu se zapotácela a Rick ji zachytil. „Jsem v pořádku. Jen... mi dejte minutku.“

„Co kdybychom šly do kanceláře? Klimatizace vám udělá dobře.“

Policistka Cooperová a BoomBoom zamířily k malé kanceláři a Rick požádal Dianu a Clai, aby vyjmuly ostatky z míchačky. „BoomBoom by ten pytel neměla vidět.“

„Udržte ji uvnitř,“ požádala ho Diana.

„Udělám, co bude v mých silách, ale je to divoška. Byla taková už jako dítě.“ Rick si sundal klobouk a vstoupil do kanceláře.

Sekretářka firmy Craycroft Concrete paní Marie Williamsová vzlykala. Při pohledu na BoomBoom se jí z hrdla vydralo zakvílení.

BoomBoom na ni znechuceně pohlédla. „Ovládejte se, Marie.“

„Milovala jsem ho. Prostě jsem ho milovala. Byl to nejlepší šéf na světě. Na den sekretářek mi nosil růže. Dával mi volno, když byl Timmy nemocný. Nikdy mi nedlužil výplatu.“ Následoval další záchvat pláče.

BoomBoom s žuchnutím dosedla na židli. Za zády měla velký plakát se sedícím kačerem, popíjejícím drink u stěny s dírami po kulkách. Jestli toho Marie hned nenechá, BoomBoom ji hodí do míchačky. BoomBoom nesnášela veřejné projevy emocí. A okolnosti na jejím názoru nic nezměnily.

„Paní Williamsová, pojdte se mnou do kanceláře pana Craycrofta. Možná byste mi mohla popsat jeho běžný den. Nemůžeme se tady ničeho dotýkat, než přijdou chlapi z daktyloskopie.“

„Chápu.“ Marie se šourala za policistkou Cooperovou a zabouchla za sebou dveře.

„Nemůžete si být jistí, že tam uvnitř je můj manžel.“ BoomBoom měla divný hlas.

„Ne.“

Opřela se. „Ale je to on.“

„Jak to můžete vědět?“ Rick se zeptal mírně, ale naléhavě.

„Cítím to. Navíc tu parkuje jeho auto a Kelly od něj nikdy nechodil moc daleko. Miloval ho víc než cokoli, dokonce i víc než mě, svoji ženu.“

„Máte představu, co se mohlo stát?“

„Kromě toho, že ho někdo strčil do míchačky?“ V očích jí blýsklo.

„Měl nepřátele?“

„Pharamonda Haristeena – ale to už je stará historie. Už nejsou nepřátelé.“

Rick věděl, že Fair loni na mysliveckém bále s BoomBoom flirtoval. Vypilo se hodně kořalky, ale ne dost na to, aby lidé na jejich láskování zapomněli. Bude muset s Fairem promluvit. Emoce jsou jako nášlapné miny, můžou explodovat, když to nejmíň čekáte... klidně i roky po události. Není nemožné, aby Fair vraždil, je to jen nepravděpodobné. „Co problémy s podnikáním?“

BoomBoom se mdle usmála. „Kelly měl dar od boha.“

Rick jí úsměv oplatil. „To ví celá střední Virginie.“ Odmlčel se. „Možná se s někým nepohodl kvůli faktuře nebo nabídce za dlažbu. Lidi se kvůli penězům chovají jako šilenci. Zajímá mě cokoli, cokoli co vám bleskne hlavou.“

„Nic.“

Rick jí položil ruku na rameno. „Požádám policistku Cooperovou, aby vás odvezla domů.“

„Můžu řídit.“

„Ne, nemůžete. Alespoň jednou udělejte, co vám říkám.“

BoomBoom se s ním nepřela. Byla víc otřesená, než byla ochotná přiznat. Vlastně se ještě nikdy necítila tak hrozně. Svým zvláštním způsobem Kellyho milovala a on jí lásku oplácel.

Rick vyhlédl ven, aby zjistil, jak pokročilo vyzvednutí těla. Nebylo to snadné. Dokonce i Clai Cordleová, kterou hned tak něco nepoložilo, byla v obličeji zelená.

Rick otevřel dveře a zablokoval BoomBoom výhled. „Clai, Diano, počkejte chvílku, ano? Policistka Cooperová odveze BoomBoom domů.“

„Jasně.“ Diana nechala práce.

„Policistko Cooperová.“

„Jo,“ zavolala Cynthia a otevřela dveře.

„Hodíte BoomBoom domů, vidíte?“

„Jasně.“

„Našla jste něco?“

Za Cooperovou se objevila Marie. „Všechno je zařazeno ve složkách a seřazeno nejprve podle abecedy a pak podle tématu. Děkala jsem to sama.“

Když BoomBoom s policistkou Cooperovou odešly, Rick vstoupil za Marií do maličké čisté kanceláře.

„Věřil, že všechny věci mají mít své místo,“ zafňukala Marie.

Rick přešel pohledem desku Kellyho stolu. V pravém rohu byl portrét BoomBoom ve stříbrném rámečku. Na hraničce xerokopií byla přesně diagonálně položena propiska značky Lamy.

Rick se předklonil, dával si pozor, aby se ničeho nedotkl, a začel se do vrchního listu.

Moje souznění se stranou Whigů zesílilo během mexické války. Vypukla zrovna v době, kdy jsem byl připraven odcestovat z Evropy; měl jsem už sbalené kufry; kvůli tomuhle a sporu o Oregon jsem je zase vybalil. Teď jde ještě o mého syna. V sázce jsou peníze, politická situace je nejistá a já musím čekat, až to všechno skončí. Protože války už jsem přesycen, volám po míru; tentokrát ještě víc než jindy. Mír, mír, to je jediné, co mi víří hlavou a dělá ze mě dvojnásobného Whiga. Jakmile se situace uklidní, přepluju přes Atlantik. Mohl bych to samozřejmě udělat teď, ale nechci odcestovat jen na několik měsíců a teď by můj pobyt mohly zkrátit okolnosti.

S úctou váš nejoddanější

C. Crozet

„Nevybavuju si, že by se Kelly někdy zajímal o historii.“

Marie pokrčila rameny. „Ani já ne, ale měl vrtochy, víte.“

Rick si znovu zasunul palec pod těžký pásek, aby trochu ulevil ramenům a pasu od zátěže. „Crozet byl inženýr. Možná psal o dláždění cest nebo něco takového. Víte, že postavil všechny naše dálnice? Také Route 240, pokud si dobře pamatuju, co nás slečna Grindleová učila ve čtvrté třídě.“

„Byla to čarodějnice.“ Marie také měla slečnu Grindleovou.

„V době, kdy na crozetské základce učila slečna Grindleová, nebyly žádné potíže s kázní.“

„Tedy od americké občanské války až po korejskou válku.“ Marie se pousmála a vzápětí se zarazila. „Jak můžu v takové chvíli žertovat?“

„Potřebujete to. Nějaký čas teď budete mít emoce jako na horské dráze.“

Marii vstoupily do očí slzy. „Vy ho chytíte, vidíte? Ať už to udělal kdokoli.“

„Pokusím se, Marie. Pokusím se.“

4

„Jsi si jistá, že to chceš udělat?“ Susan si Harry zkoumavě měřila.

„Víš přece, že musím.“

Kdyby BoomBoom nekondolovala, lidé by jí tu do nebe volající nezdvořilost zazlívali do konce života. Ne že by jí něco aktivně vyčítali, ale všichni by si pamatovali, že má u jména černý puntík. I kdyby měla víc červených puntíků než černých – a Harry doufala, že to tak je –, stejně by ji Crozet nevzal na milost.

Šokující smrt Harry otrásla, ale ještě víc ji zaskočilo, že se najednou musí vypořádat s tolika lidmi. Od chvíle, kdy požádala Faira, aby se odstěhoval, žila Harry hodně samotářsky. Fair samozřejmě u Craycroftových bude. Přestože na příjezdové cestě neparkovala jeho velká dodávka, Harry věděla, že ho uvnitř najde. Je dobře vychovaný. V takových chvílích ví, co se patří.

Shromáždění obyvatelé Crozetu budou posuzovat, jak se BoomBoom drží v té strašlivé krizi, ale budou je zajímat i emoce rozbouřené jinou krizí – rozvodem. V Crozetu bylo důležité chovat se statečně. Jinými slovy dokonale se ovládat.

„*Chystáš se mě tady nechat?*“ zeptala se Tee Tuckerová.

„*Jo, a co já?*“ zajímala se Paní Murphyová.

Harry k přátelům sklopila pohled. „Susan, buď vezmeme děti s sebou, anebo mě budeš muset hodit domů.“

„Hodím tě domů. Podle mě vážně není vhodné brát ke Craycroftovým zvířata.“

„Máš pravdu.“ Harry nohou vystrkala Paní Murphyovou a Tuckerovou ze dveří pošty a zamkla za sebou.

Za výlohou Obchodníková krámu se rozvalovala Pewter. Zívla, a když uviděla Paní Murphyovou, začala se olizovat.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.